

му нѣмаше край. На сутриньта нѣкой похлопа на вратата. Чу се гласътъ на попа:

— Хей, дѣдо Митрофане? Живъ ли си? Пладне стана, а ти още не си билъ камбаната.

— Прощавай дѣдо попе, ама будилиникътъ ми побѣгна и тази нощъ не му чухъ гласа.

На другия день се повтори сжщата история.

А на третия день дѣдо попъ се закани:

— По празниците ще ида да намѣря другъ камбанаръ. Ще подиря нѣкой по-ранобудень старецъ. Ти ми обрѣквашъ черковната служба.

Седна дѣдо Митрофанъ до огъня и заклати отчаянъ глава. Намѣсти се баба Митрофанка и зарони два реда сълзи.

— Какво ще правиме сега, посрѣдъ зима, ако дойде другъ камбанаръ? Кжде ще си дѣнеме главитѣ въ този снѣгъ? Ама ти си виновенъ — прокуди си будилника, като рече: ще го заколя.

— Сбъркахъ. Искамъ да му обадя, че нѣма да го коля, ама какъ да му кажа, като не му разбирамъ кокошия езикъ?

Въ туй време крушовиятъ

пънъ изпращѣ, и една червена искра се дигна нагоре. Тя изскочи презъ комина и викна:

— Дѣдо Митрофанъ реши да не коли пѣтела за Коледа, Вrabчето подхвъркна къмъ тополата.

— Хей, пѣтльо. Какъ си?

— Умирамъ отъ гладъ и студъ.

— Слизай доле!

— Страхъ ме е отъ ножа.

— Не бой се. Азъ ти нося коледна милость. Утре е Рождество Христово и дѣдо Митрофанъ реши да те помилва за празниците.

Пѣтельтъ радостно подхвъркна надолу, изправи се предъ джбовата врата на старците и закукурига. Старците го чуха, отвориха вратата, поканиха го да влѣзе и го нагостиха като драгъ гостенинъ.

Къмъ полунощъ курникътъ гръмна отъ пѣтлювата пѣсень, а камбаната заехтѣ и обади на хората, че се е родилъ Божия синъ. Богомолците съ запалени свѣщи задрѣстиха черквата.

Дѣдо попъ остана много доволенъ и на сутриньта занесе на старците пълно менче съ кървавица.

А. Каралийчевъ

